

Žal. úřad — jak je patrné z odůvodnění výměru úřadu I. stolice, které přijal za své, jakož i z jeho odůvodnění vlastního — postavil se v nař. rozhodnutí na stanovisko, že st-l pro sochařské práce, k jejichž výrobě je podle svého živnostenského listu oprávněn, nesmí vyrábět umělý kámen, jehož potřebuje k zhotovování svých výrobků sochařských, jen proto, že výroba umělého kamene spadá do rozsahu oprávnění jiné živnosti řemeslné. Zaujav toto stanovisko, úřad nezkoumal, zda výroba umělého kamene není v případě st-lově prací, jíž je třeba, aby úplně zhotovil své výrobky sochařské. V tomto směru je nař. rozhodnutí neúplné. Poněvadž tato neúplnost byla zaviněna nesprávným názorem, z něhož žal. úřad vycházel, musilo být nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.578.

Živnostenské právo: I. Pro posouzení otázky, zda určitou automobilovou dopravu je pokládati za pravidelnou podle § 1 zákona č. 198/1932 Sb., je bez právního významu, že se tato doprava neprovozuje nepřetržitě a není pro ni úředně schváleného a řádně uveřejněného jízdního řádu. — II. Závěr úřadu, že provoz určité automobilové dopravy je časově a místně tak upraven, že lze s ní počítati jako s dopravou pravidelnou, musí být podložen skutečnostmi bezvadně procesně zjištěnými.

(Nález z 20. října 1936 č. 15.424/36.)

Věc: Hynek Sch. v Karl. Varech proti rozh. zem. úřadu v Praze z 30. ledna 1934 o provozování pravidelné dopravy osob bez koncese.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Nálezem okr. úřadu v Karl. Varech z 26. června 1933 byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 zákona z 23. prosince 1932 č. 198 Sb., jehož se dopustil tím, že provozoval pravidelnou dopravu osob autem z Karlových Varů do Prahy, nemaje k tomu potřebné koncese, a byla mu podle § 33 odst. 1 cit. zákona uložena pokuta 1.000 Kč, po případě trest vězení na dobu 5 dnů.

Odvolání, jež st-l podal proti tomuto nálezu, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného byla prokázána svědeckou výpovědí Jana B., Františka G. a Roberta H., kteří potvrdili, že provoz st-lové dopravy byl časově a místně tak upraven, že bylo lze s ní jako s opakující se počítati, a že obecnost tuto dopravu jako zcela pravidelnou posuzuje.

Stížnost k nss podaná namítá po stránce právní, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž jím bylo uznáno, že st-l provozuje neoprávněnou pravidelnou dopravu osob motorovým vozidlem, ačkoli chybí zde před-

poklady §§ 20 a 21 zákona č. 198/1932 Sb. o dopravě motorovými vozidly, neboť st-l neprovozuje dopravu nepřetržitě a nemá také úředně schváleného a řádně uveřejněného jízdního řádu, jak to citované předpisy ustanovují. Výtka ta je bezdůvodná. Je pravda, že podle těchto předpisů je koncesionář povinen pravidelnou dopravu provozovati nepřetržitě a že je také povinen k uveřejnění jízdního řádu, když si byl dříve vymohl úřední jeho schválení, leč z těchto koncesionářů uložených povinností nelze dovozovati, že uvedené momenty jsou zároveň předpokladem pro to, aby určitá fakticky provozovaná doprava mohla býti uznána za dopravu pravidelnou, neboť nejen že z doslovu zákona nic takového neplyne, ale nelze také připustiti, aby někdo vyhnul se povinnosti vymoci si koncesi pro pravidelnou dopravu osob a v důsledku toho podrobiti se i povinnostem, jež zákon majitelům takových koncesí ukládá, jednoduše tím, že by pravidelnou dopravu osob podle § 1 odst. 3 cit. zákona fakticky sice provozoval, ale tuto někdy přerušil, nebo že by dopravu tu provozoval bez formálního jízdního řádu, neboť takovým výkladem zákona byl by účel jeho přímo mařen.

Stížnost vznáší však proti nař. rozhodnutí též námitky po stránce formální, vytýkajíc a blíže dovozujíc, že provoz dopravy, jak st-lem se děje, není časově a místně tak upraven, aby bylo lze s ní jako s opakující se počítati, a již z tohoto důvodu po rozumu § 1 odst. 3 cit. zákona za pravidelnou uznati, a že žal. úřad pro opačné své zjištění nemůže dovolávati se svědectví Jana B., Františka G. a Roberta H., poněvadž neposkytl st-li příležitost, aby se k výpovědem těchto svědků proti němu svědčících mohl vyjádřiti, a neprovedl také důkazní prostředky, které st-l sám navrhl o správnosti své obhajoby. Stížnost v tomto směru je důvodná.

Nař. rozhodnutí je vadné především z toho důvodu, že neuvádí skutečnosti, z nichž žal. úřad dospěl k závěru, že provoz dopravy st-lem provozované byl časově a místně tak upraven, že lze s ní jako pravidelnou počítati. Žal. úřad odvolává se sice na výpovědi svědků v řízení rekursním slyšených, avšak konkrétní fakta, která touto výpovědí pokládá za zjištěna, neuvádí, čímž ztěžuje straně obranu a nss přezkoumání nař. rozhodnutí po stránce skutkové v rámci § 6 zákona o ss.

Vadným jest však nař. rozhodnutí také proto, že založeno je na svědeckých výpovědích, které st-li nebyly dány k vyjádření, aby k nim mohl zaujmouti stanovisko. Třeba stížnost nemůže v té příčině dovolávati se přímo předpisu § 46 odst. 4 správního řízení č. 8/1928 Sb., ježto předpis ten pro řízení trestní neplatí, přece jen vytýkaná závada je porušením všeobecné právní zásady, kterou dlužno aplikovati i v administrativním řízení trestním. Porušení to je vadou podstatnou, neboť st-l, neznaje obsahu výpovědi svědků, nemůže se ohledně jich správnosti a úplnosti řádně brániti.

Stížnost vytýká konečně právem jako vadu řízení, že úřad nevypovádal se s návrhy obsaženými v odvolání, jimiž st-l nabízel provedení důkazů o správnosti svých tvrzení v odvolání obsažených, neboť v tom

směru zůstalo odvolání opravdu bez formálního vyřízení, takže i když možno míti za to, že žal. úřad, zamítнув odvolání st-le v jeho celku, zamítl i návrhy v něm obsažené, přece není patrné, z jakých důvodů tak učinil (srov. též nález Boh. A 8415/30).

Č. 12.579.

Pojišťovací právo: Pouhé nepřímé financování podniku placením objednaného díla podle předem smluvených cen není znakem charakterisujícím podnikatele po rozumu § 11 úraz. zákona.

(Nález z 20. října 1936 č. 15.439/36.)

V ě c: Úraz. pojišťovna dělnická v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně z 12. prosince 1933 (za zúč. ředitelství stát. lesů a statků ve Frýdku rada fin. prokuratury Dr. Hugo Cimler) o úrazovém pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Úraz. pojišťovna dělnická v Brně vyslovila výměrem z 11. listopadu 1931, že podnikatelem podniku »parní pila ve Hnojníku, dříve I. Schmelz« je československý stát jako majitel stát. lesů a statků, při čemž dosavadní zařízení podniku zůstalo nezměněno. Výměrem z téhož dne pak předepsala podnikateli z tohoto podniku pojistné příspěvky za dobu od 15. listopadu 1930 do 30. června 1931.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad odvolání ředitelství stát. lesů a statků ve Frýdku v zastoupení československého státu a zrušil oba výměry úraz. pojišťovny jako nezákonné z těchto důvodů: Podle § 11 úraz. zákona za podnikatele podniku pojištění povinného pokládá se ten, na jehož účet provozování se děje. Je tudíž podnikatelem osoba, které připadá zisk produkce a která nese také risiko produkce. V daném případě podle ústní smlouvy mezi ředitelstvím stát. lesů ve Frýdku a majitelem pily Ignácem Schmelzem dodávalo v uvedené době ředitelství stát. lesů pile kulatinu za účelem zpracování na desky a na bedničky. Majitelem řeziva a vyrobeného materiálu zůstalo ředitelství státních statků. Dřevo bylo dodáno až do skladiště firmy lesní správou, při čemž skládání dřeva a další celá manipulace v pile až po balení a nakládání na vagony dělo se zaměstnanci pily, za kteréžto úkony brala firma určitou smlouvenou úplatu. Vyrobený materiál bedničkový a řezivo prodávala státní správa zcela samostatně. Firmě dále mimo to podle dodatečného ujednání připadl ještě odpadkový materiál. Ujednání úplaty bylo samostatným kalkulačním počinem firmy. Na ředitelství stát. lesů a statků nebyla také žádným aktem smluvním přenesena hospodářská, technická a právní zodpovědnost za provoz pily a také toto ředitelství nepropůjčilo firmě žádného provozovacího kapitálu. Z vyličeného stavu věci je patrné, že jde v tomto případě o smlouvu o dílo a že risiko podnikání, jakož i zisk připadá toliko firmě I. Schmelz. To vyplývá zejména z toho, že firma dojednala svou odměnu za pořezání tohoto ma-